

1

Вона навідує мене часто, зазвичай приходиться уночі. Відтак стоїть біля ліжка, дивиться на мене згорий говорить, ти постарішав. Не намагається образити, її голос звучить привітно, лагідно. Сідає на край постелі. Але твоя чуприна, говорить вона й куйовдить її рукою, усе ще густа, як завжди. Посивіла... Лише ти не старієш, кажу я. Не знаю, засмучуватися з цього чи радіти. Ми ніколи не розмовляємо багато, та і про що говорити. Минає час. Ми дивимося одне на одного, усміхаємося.

Вона приходиться майже щоночі, інколи аж на світанку. Дуже пунктуальною ніколи не була, але мене це не бентежить: що менше часу мені залишається, то менше я поспішаю. Я вже не роблю нічого іншого – лише чекаю, і що пізніше вона з'являється, то довше я можу радіти в передчутті її візиту.

Сьогодні прокинувся рано й одразу встав. Вирішив принаймні раз зустріти її не в ліжку. Одягнув гарні штани, піджак, узув чорні черевики й уместився за стіл біля вікна. Я готовий.

Уже кілька днів холодно, на дахах і лугах лежить сніг, а з коминів села піднімаються тонкі цівки диму. Дістаю із шухляди маленьку рамку зі знімком Магдалени, фотографією, яку я вічність тому вирізав із газети й на якій майже не розпізнати її обличчя. Папір уже зовсім пожовк, але це – єдине її фото, що в мене є, і не минає практично жодного дня, аби я не кинув на нього принаймні одного погляду. Торкаюся пальцями вузької дерев'яної рамочки – і здається, що проводжу пальцями по її шкірі, волоссю, вигинах тіла.

Виглянувши знову з вікна, помічаю, що вона стоїть на вулиці. Від її дихання іде пара, сміється й махає мені. Ворушить губами, і я розумію, що вона гукає мене. Виходь! – повторює дуже старанно, щоби я зміг розібрати сказане. Ходімо гуляти. Виходжу, відгукуюся, зачекай! Хрипле харчання, цей голос старого чоловіка лякає мене, голос, що здається таким чужим, як і німецьке тіло, у якому я ув'язнений. Похапцем накидаю пальто й шарф. Лечу вниз, ледь не падаю на витертих кам'яних сходинках. Нарешті вискакую з будинку, але Магдалена вже пішла. Я прямую за нею в бік річки, до пішохідного містка, що веде на той берег, у село мого дитинства, оминаю невеликий ставок, на якому ми дітьми годували качок, повз місце, де якось боляче гепнувся з велосипеда, далі – де

ми зустрічалися підлітками вночі й палили багаття. Відчуваю, що перетворився на частину цієї місцевості, яка практично не змінилася за весь цей час.

Магдалена вже майже біля мосту. Ступає так легко, що, здається, зависла над укритими снігом дорогами. Через поспіх я забув ціпок, отож тепер із одного боку мене розриває страх, що послизнуся десь на льоду й упаду, а з іншого – що загублю Магдалену. Зачекай! – кричу знову, я ж бо вже не такий прудкий!

Перед очима спливають різні картини – як вона втікала від мене в горах, як ми блукали містом, як під руку гуляли Стокгольмом тієї ночі, коли я розповідав їй свою історію – ночі, коли повідав їй її історію, коли вона поцілувала мене. Магдалена обертається до мене й усміхається. Ну ж бо, гукає, іди до мене!

Магдалена, певно, здивувалася моему повідомленню. Я не вказав ані номера телефону, ні адреси, лише час і місце, а ще своє ім'я: будь ласка, приходьте завтра о чотирнадцятій годині на Скутсчиркогорден. Хочу вам дещо розповісти.

Чатував на неї біля виходу зі станції метро. За чверть по другій її ще не було, я вже подумав, що вона могла взяти таксі. Утім, те запізнення нічого не означало, вона ніколи не вирізнялася пунктуальністю, – не через агресію, що має продемонструвати людині, яка чекає, що її час не такий цінний, як твій, а радше через певну розсіяність, із якою вона жила. Я був упевнений, що вона прийде, що її цікавість виявиться сильнішою за недовіру.

За п'ять хвилин під'їхав наступний потяг, і коли я вже подумав, що знову не приїхала, відразу

зауважив, як вона стрибає сходами вниз. Хотів одразу її гукнути, але щойно побачив, у мене знов-таки перехопило подих – як за день до того, коли підстріг її біля готелю, але так і не спромігся заговорити. Під тридцять років, тобто на двадцять молодша від мене, вона здавалася юною дівчиною, і той, хто зустрічав нас, міг би подумати, що ми батько й донька. Я не озвався, коли вона пройшла повз мене, і рушив за нею в напрямку кладовища.

Вона не справляла враження людини, яка йде на зустріч. Прямувала вулицею швидким кроком, наче вже сотню разів ходила цією дорогою. Я вирішив, що вона чекатиме біля входу на територію, але ні – увійшла й, не вагаючись, почала підійматися на великий пагорб, де старі дерева утворювали коло. Біля підніжжя пагорба стояв величезний кам'яний хрест, але попри це місцевість справляла враження чогось язичницького, пейзаж і природа діяли сильніше за сакральні споруди й усю християнську символіку довкола.

Магдалена сиділа на вершині пагорба під одним із безлистих дерев і дивилася на мене так, наче в нас були перегони, із яких вона вийшла переможницею. Захеканий, я наблизився до неї, а вона, хоча ніколи й не бачила мене, здається, відразу зрозуміла, що саме я призначив їй цю зустріч. Лена, сказала вона і простягнула мені руку. Крістоф, відповів я, дещо збентежено потиснувши її. Не Магдалена? Так мене ніхто не називає, усміхнулася вона. Незвичне місце для зустрічей. Не хотів, щоби хтось заважав розмові, пояснив я.

Сів біля неї. Якийсь час ми разом дивилися вниз на будинки з жовтавого каміння, споруджені, мабуть, у тридцять роки. Поруч із прямокутними будівлями виднівся монументальний дах, який спирався на квадратні колони, а перед ним – великий замерзлий ставок. Луги м'якого хвилястого ландшафту вкрилися сніговими плямами. Від входу на цвинтар наближалися люди в темних пальтах – окремими парами або невеликими групами. Зупинилися перед однією зі споруд – розсіяна купка осіб, які не зовсім пасують одне одному.

Люблю кладовища, сказала Лена. Знаю, відповів я. Холодно, зауважила вона. Пройдемося трошки?

Ми почали спускатися з пагорба. Публіка, яка прийшла на похорон, тимчасом зникла під дахом дзвіниці, що випиналася вперед, і площа знову спорожніла. Біля будівлі стояв вуличний ліхтар із годинником. Цікаво, сказала Лена, враження – наче ти на пероні. Наблизилася до годинника, подивилася на нього знизу вгору, звірила час із наручним, наче пасажирка, яка не може дочекатися, коли ж відправиться її потяг. Кінцева станція, оголосив я. Вона всміхнулася, але продовжила грати роль, поки я не сплеснув кілька разів тихо в долоні. У відповідь вона недбало вклонилася.

Ми рушили територією далі – повз геометричне плетиво могил у напрямку соснового рідколісся. Ішли так близько, що інколи ненароком торкалися одне одного руками. Лена мовчала, але те мовчання не було напруженим. Ми, мабуть, іще довго могли б

так іти – без слів, занурившись у власні думки. Зрештою – ми саме дійшли до перших дерев – я зупинився і сказав, що хочу розповісти їй свою історію. Вона не відповіла, але обернулася і подивилася на мене поглядом, у якому було не стільки цікавості, скільки щирої довіри.

Я письменник, точніше, був письменником, почав я. Видав лиш одну книжку, і відтоді минуло п'ятнадцять років. У мене друг – письменник, зауважила вона, або хотів би ним бути. Знаю, сказав я, тому й хочу розповісти вам історію.

Ми неквапом ішли доріжкою, всипаною гравієм. Вона прямою лінією вела через ліс. Я розповідав Лені про ту дивну зустріч чотирнадцять років тому, яка призвела до того, що я кинув писати.